

Bij het overlijden van onze oud-voorzitter Jan van der Kluit

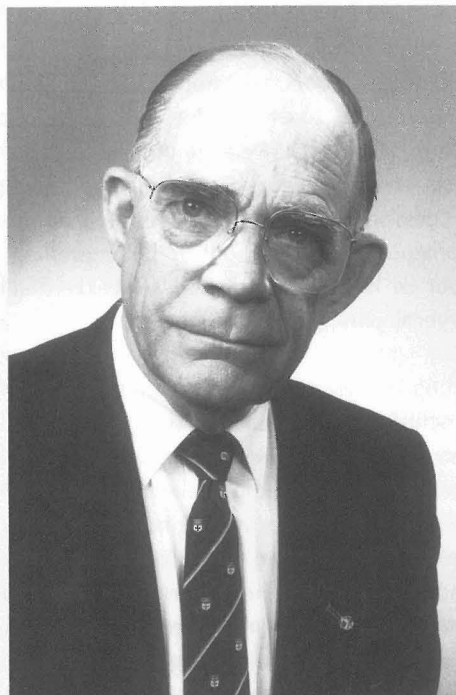
Een bijzonder mens is onze vereniging ontvallen: Jan van der Kluit, oud-voorzitter en groot stimulator van de 'beoefening van de geschiedenis'. Hij overleed op 10 augustus. In 1991 nam hij afscheid als voorzitter van onze vereniging. Bij die gelegenheid schonk hij de gedenksteen die aan de westzijde van de Sint-Walburgiskerk is ingemetseld: 'Hier vloeit een springbron van gerechtigheid', een versregel uit het gedicht *Dolen en dromen* van Ida Gerhardt, die Jan van der Kluit ter harte heeft genomen, want hij luidt volledig:

'Hier vloeit een springbron van
gerechtigheid':

misschien staat dat nog eens,
als eerbaar inschrift, midden in
Zutphen op een gevelsteen.

Na zijn afscheid als voorzitter is hij trouw bezoeker gebleven van vrijwel alle bijeenkomsten van de vereniging. Meestal had hij wel een vraag; soms vroeg hij naar de bekende weg, maar dat diende dan om anderen te verleiden tot deelname aan de discussie. Jan van der Kluit hield van het debat én van zijn eigen gelijk. Als hij dat niet kreeg – wat natuurlijk wel gebeurde – dan legde hij zich bij de feiten neer. Maar hij ging toch alles nog eens na, om te zien of hij niet iets over het hoofd had gezien, of – wat voor hem prettiger was – dat de ander ongelijk had.

In 1983 was zijn reguliere werk – geneesheer-directeur van het ziekenhuis Het Spitaal – verleden tijd. Hij stortte zich op de historie, en via het tijdschrift van onze vereniging liet hij de lezers kennismaken met zijn pennenvruchten. Zijn eerste bijdrage

staat in de derde jaargang: 'Cholera in Zutphen', een jaar later gevolgd door een artikel over een stadschirurgijn uit omstreeks 1800. Twee standaardwerken van hem mogen hier niet onvermeld blijven. Het ene, *Niet om eniger gaven of Consten wille*, behandelt de ziekenzorg in Zutphen gedurende zeven eeuwen. Het verscheen in 1996. Een jaar later leverde de dokter een nieuwe pil af: *Ziek zijn in Zutphen, 1268 tot 1900* – hoe de zorg voor de zieke medemens zich in een stad als Zutphen had ontwikkeld.

Als voorzitter was hij er steeds weer op uit de Historische Vereniging Zutphen onder de aandacht van het publiek te brengen. Soms kreeg je het idee dat mensen haast gedwongen werden lid te worden; zijn enthousias-

me kende geen grenzen. Als geen ander bepleitte Jan van der Kluit de aanstelling van een stadsarcheoloog. Waar hij zich ook erg voor ingezet heeft, was de viering van het achthonderdjarig bestaan als stad in 1990. Er moest niet alleen een boek komen, er zou meer gedaan kunnen worden. Helaas flopte het project rond de maquette. Aan de vooravond van de feestelijkheden werd het boek *Geschiedenis van Zutphen* gepresenteerd. Hierin treffen we een groot artikel van Jan van der Kluit aan. In dit artikel is – zonder voorafgaand overleg met hem – geschraapt.

Wie hem boos wilde zien, moest vooral over dat artikel een balletje opgooien.

Zijn betekenis voor onze vereniging is groot. Voorzitters die na hem kwamen, hadden in hem een voorbeeld: hart hebben voor de vereniging die hem lief was – dat was wat hij eiste van zijn opvolgers. Hij had het ook van zichzelf geëist. Met respect en eerbied zullen wij hem blijven gedenken.

Jaap C. Riemens, oud-secretaris
